

Fietsinleefreis in Bangladesh

TEKST EN FOTO'S: WIM DEHEEGHER

“Achteloos keil ik mijn t-shirt in de wasmand. Large, 92% polyester, 8% spandex, Made in Bangladesh...en dan dwalen mijn gedachten weer af. Aïsha naait zonder opkijken het labeltje met wasvoorschriften en productsamenstelling aan een dekbedovertrek, die ze van de immense stapel naast zich, op haar stikmachine trekt. Als we passeren beantwoordt ze onze geïnteresseerde blik met een ietwat ingetoomde maar spontane glimlach en schuift de volgende overtrek onder haar naald. Iedereen stikt, labelt, strijkt, vouwt, en sjouwt er tot 18u. De stapel kartonnen dozen, gevuld met keurig verpakte dekbedovertrekken voor de HEMA, is aardig gegroeid en klaar voor verscheping naar “Belgium – Antwerpen”. Eén gevoel is alvast sterk blijven hangen...relativeren helpt veel geklaag uit de wereld.” (Bart Harnisfegeer)

Je leest een mijmering van een deelnemende leraar aan een fietsinleefreis tijdens de voorbije krokusvakantie in Bangladesh. Het land is gekend voor goedkope textielarbeiders. Na een bezoek aan één van de 5000 textiel fabrieken in Bangladesh kan er weer ferm nagedacht worden over duurzaamheid, mensenrechten, arbeidsethos...

Even situeren: Van 13 tot 22 februari trokken 10 vijfdejaars en 5 leerkrachten van het College van Veurne op de fiets door Bangladesh. De reis werd voorbereid i.s.m. Karavaan en Joker. De groep slingerde zich 270 kilometer als een klein peloton door het land. Via gps op zoek naar Bengaalse families die een microhypotheek van Wereldfoundation kregen voor een nieuw en beter huis. 270 kilometer holderde-

bolder door het vlakke en groene Bangladesh. Met een hele hoop ingrediënten: bedrijfsbezoek textielfabriek, schoollopen op een Bengaals college, een tocht langsheen slums, plaatselijke en duurzame fairtrade naaiateliers, fietsen door het mierenest van de hoofd- en miljoenenstad Dhaka, nieuwe eilanden zoeken (of dolfijnen spotten) op de Padma-river, pottenbakken bij de hindoes, lokaal muzikaal programma, imponerende steenbakkerijen, groene uitgestrekte vlaktes van rijst, een lekker theetje met bijhoudend Bengaals gebak onderweg, en uiteraard de aankoop van een schone, kleurrijke Bengaalse sari...

Wereldfoundation

De fietstocht en de bijhorende acties in eigen land kaderen in een programma van "Wereldfoundation". Deze organisatie werkt via de leefgemeenschappen in de dorpen, waar vrouwen de verschaft microkredieten beheren, zodat heel wat mensen er nu wel in slagen om met die financiële ruggensteun een eigen en sterk huis te bouwen. Een huis dat de jaarlijkse overstromingen en tyfoons weerstaat en hen

wat elementaire luxe verschaft. Een huis dat de sluitsteen wordt voor meer hygiëne, sterkere gezondheid, evenwichtiger voedsel, krachtadiger onderwijs, grotere veiligheid, sterkere weerbaarheid in deze straffe Bengaalse samenleving. De groep uit Veurne, 15 man sterk, gaat op zoek naar € 15.000 om zo 15 families een nieuwe woonst te bezorgen.

Girl Power

De fietsploeg bestond uit vijf leraars en tien leerlingen, waarvan 9 meisjes van zestien. Een belangrijk onderdeel van de reis was dan ook de girl power in Bangladesh. Meisjes worden er nog steeds veel te jong uitgehuwelijkt. Maar er is verbetering op komst. Allerhande programma's (bewustmaking, gevechtssporten, Education on early-Child-Marriage) wijzen er op dat vrouwenrechten er geen loze woorden meer zijn. Onze 9 Vlaamse meisjes hebben dit sterk ervaren. We piepen even mee in het dagboek van Olivia Debeuckelaere.

DONDERDAG 19 FEBRUARI 2015

... als laatste fietsten we naar god-weet-waar

om er een voetbalmatch te spelen. We kwamen daar toe op een gigantisch voetbalveld dat volstond met mensen. Niet normaal! Allemaal begonnen ze te juichen en te klappen toen we aankwamen. Al die kindjes. Als een zwerm mieren. Er stond minimum 300 man*. Ik voelde me een echte vedette. Die meisjes, supervriendelijk! Ze speelden zonder schoenen en wezen dat wij die ook moesten uitdoen. No problemo, op zijn Bengaals! #girl power Door de vele regen van vannacht lagen er grote plassen. En overal slijk op het veld. Hupla. Aftrap! Echt voetballen was het niet. De bal bleef plakken in de plassen en we gleden de hele tijd uit. Hilarisch om te zien. En klappen dat die Bengalen deden als we vielen. En roepen! Al snel was ik helemaal doorweekt. De voetbalmeisjes gaven high fives en eentje begon me zelfs te knuffelen. Uitslag? 1-0. Owngoal door Liesbeth. ...

*Ik herzie mijn wiskundig inzicht, zeker 1000!!

VRIJDAG 20 FEBRUARI 2015

... We kwamen daar aan en zo'n 40 meisjes, Bengaalse Ninja's, Bam!, stonden klaar in tenue

in formatie. De leraar (geen meisje, jammer! # girl power) riep iets karaté-achtigs en dan deden ze van die stoere moves. Ze hebben zelfs gevochten voor ons. Meestal riepen ze 'hit' maar het klonk meer als 'os'. Koen zijn reactie: 'Ezel'. Ze stonden tegenover ons en om te groeten gingen ze op een rij staan. Iedereen had een witte gordel, behalve eentje met een oranje. ...

9 meisjes en een jongen vertrokken naar Bangladesh. 9 vrouwen en een man volgen nu weer les op het college van Veurne. Maar ze kijken helemaal anders aan tegen school en het leven. Een zeer beklivende ervaring voor deze jongeren. Bovenal waren de 160 miljoen Bengalen de hoofdrolspelers in hun land: open, vriendelijk, arm, overal aanwezig, gelukkig(?). Een fantastische reis voor deze enthousiaste groep dankzij het Bengaalse volk dat uitblinkt in nieuwsgierige gastvrijheid. Een land waar 'goeiedag' nog geen geld kost... 🍀

Meer info?

- 🍀 www.wereldfoundation.be
- 🍀 www.banglabari.be
- 🍀 www.bangla-blog.tumblr.com